

Hồi 11

Vị Ai Mà Phải Phóng Sương Một Mình

(tiếp theo)

C

ông Dã Tử Đô nhìn Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Tiểu tử, lão phu còn có hai điều kiện phụ cần phải nói rõ.

Tống Thiên Hành trầm mặt xuống, lạnh lùng nói:

- Các hạ, uống cho người cũng là tông sư một đời.

Công Dã Tử Đô cười nhẹ nói:

- Đừng lo sợ như vậy, điều kiện phụ của ta rất dễ dàng, đặc biệt đối với những nhân vật danh môn chính phái các người rất hợp tình hợp lý, bảo đảm người đồng ý tiếp nhận nó, bằng không ta cũng không miễn cưỡng, coi như ta không nói ra vậy, thế nào?

Tống Thiên Hành nói:

- Nếu việc ta có chấp nhận hay không cũng không quan trọng thì hà tất phải nói ra!

Công Dã Tử Đô:

- Lão phu hy vọng người tiếp nhận nó!

Tống Thiên Hành hơi cau mày:

- Được, người nói nghe thử!

Công Dã Tử Đô nói:

- Thứ nhất, mối huyết hải thâm cừu của đồ nhi lão phu với Vân bảo chủ, không nằm trong ước thúc giữa ta và người.

Buổi mật đàm giữa Thiết lão với Hoa Lộng Ảnh trong mật thất Thính Đào Hiên tuy Tống Thiên Hành không hiểu rõ chi tiết, nhưng đại khái chàng cũng đoán được giữa hai người có mối thù bất cộng đái thiên, bất giác chàng buột miệng hỏi:

- Có phải các hạ chỉ quan hệ giữa Hoa Lộng Ảnh với Vân bảo chủ?

Công Dã Tử Đô đáp:

- Không sai, đó là mối thù bất cộng đái thiên!

Tống Thiên Hành quay sang Vân Thiết Thành nói:

- Thiết lão! Quả có việc như vậy?

Sau khi từ chức tổng quản, xưng hô của Tống Thiên Hành đối với Vân Thiết Thành cũng lập tức thay đổi.

Sắc mặt Vân Thiết Thành hơi tối lại, lão thở ra nhẹ nhẹ gật đầu nói:

- Không sai! Tuy đó là sự hiểu lầm nhưng tiếc thay có việc như vậy.

Tống Thiên Hành quay sang Công Dã Tử Đô nói:

- Vì cha báo thù, việc đó đáng làm lắm, nhưng là việc riêng của lệnh đồ, người không thể...

Công Dã Tử Đô cười nhạt ngắt lời:

- Việc này không cần người phải lo lắng, lão phu quyết chẳng nhúng tay vào, nhưng bọn đồng môn của đồ nhi vì nghĩa đồng môn mà ra tay tiếp trợ, cái đó lão phu không thể miễn cưỡng.

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm nói:

- Được! Ta chấp nhận, người nói tiếp điều kiện thứ hai đi!

Công Dã Tử Đô cười âm lạnh tiếp lời:

- Điều kiện thứ hai là người không được lợi dụng nhân lực của Kim Thang Bảo!

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Việc này không thành vấn đề, ta tiếp nhận.

Công Dã Tử Đô tiếp:

- Lão phu đã nói xong, tiểu tử người còn điều gì muốn nói không?

Tống Thiên Hành nói:

- Còn một việc, đó là việc người uy hiếp mẫu tử Từ đại hiệp...

Công Dã Tử Đô cười nhạt:

- Không sai! Lão phu thừa nhận có làm việc đó, nhưng đó là lão phu coi trọng hấn, muốn dùng hấn... Tiểu tử người đối với việc này có cao kiến gì?

Tống Thiên Hành nghiêm giọng:

- Ta cảnh cáo người, trước khi ta cứu hai người đó thoát hiểm, mong người nghiêm lệnh cho thuộc hạ đối đãi cho tốt với hai người...

Công Dã Tử Đô cười lớn:

- Việc này khỏi cần người phí tâm, có điều lão phu cũng cảnh cáo người, lão phu có tánh khí bất cận nhân tình, đó là món gì không dùng được thì người khác cũng đừng hòng dùng được. Lòng nhẫn nại của lão phu có hạn, nếu tên tiểu tử ấy vẫn một mực ngoan cố thì lão phu đành nhẫn tâm hủy diệt đi.

Đôi mày kiếm của Tống Thiên Hành bất giác dựng ngược, quát vang:

- Người dám?

Công Dã Tử Đô cười lạnh nói:

- Trong vốn từ của lão phu không có hai chữ “không dám”!

Tống Thiên Hành mắt lóe thần quang, cất giọng oai nghiêm dần từng tiếng:

- Công Dã Tử Đô! Người nên biết rõ một điều, đêm nay ta không đối xử đoạn tuyệt với người, đó là ít nhiều còn nghĩ đến chút uyên nguyên của sư môn, nếu người cứ độc ý cô hành, đó là người bức bách ta phải tuyệt tình vậy!

Công Dã Tử Đô ngẩng mặt lên trời cười ha hả nói:

- Tiểu tử, lão phu sống đến từng tuổi này đâu phải để cho người ta hù dọa!

Dừng lời một chút, lão cười lạnh tiếp:

- Người thử nhìn cục diện ngày hôm nay mà xem, nếu thật sự sống chết một phen. Hừ, ai thắng ai bại cũng khó biết lắm!

Tống Thiên Hành hừ lạnh:

- Ta với người sợ cũng khó gặp nhau, chỉ bằng nhân cơ hội này thử phân lượng một lần cũng hay.

Công Dã Tử Đô hừ mũi:

- Tiểu tử người hà o hứng như vậy, lão phu cũng vui lòng bồi tiếp.

Tống Thiên Hành trầm giọng quát:

- Kiếm đâu?

Chu Chấn Bang ứng tiếng bước tới, hai tay dâng lên thanh Xà hành kim kiếm tháo từ thắt lưng ra.

Không khí thư giãn được một chút, giờ bỗng căng lên như dây đàn.

Lúc ấy, bỗng giọng nói thần bí lại vang lên:

- Tống đại hiệp quên mất lời hứa với lão thân rồi sao?

Tống Thiên Hành mặt bớt sát khí, dịu giọng nói:

- Tống Thiên Hành không dám quên lời hứa với tiền bối, nhưng...

Giọng nói thần bí lại thở dài ngắt lời chàng:

- Lão thân hiểu rõ nỗi khổ của người... Hiện giờ hai người không ai nhường ai, người nào cũng khăng khăng giữ lấy phần hơn về mình, nhưng đó không phải là biện pháp giải quyết vấn đề, lão thân đã gặp phải việc này đành làm trọng tài một phen. Giờ lão thân đưa ra một biện pháp trung hòa, kỳ hạn trong ba tháng, Công Dã Tử Đô phải cố sức thuyết phục Từ Quân Lượng đại hiệp, còn Tống đại hiệp cũng cố sức tìm cách cứu người, quá kỳ hạn thì các người tự do hành động lão thân sẽ không hỏi tới nữa, không biết tôn ý của hai vị thế nào?

Công Dã Tử Đô lên tiếng trước:

- Lão phu chấp nhận biện pháp điều đình này.

Tống Thiên Hành thầm nghĩ người đàn bà kỳ bí này đã từng bảo đảm sự an toàn của Từ thái phu nhân, cứ theo thái độ của bà lúc trước, và lúc này, đủ thấy bà đối với chàng không có ác ý, biện pháp điều đình của bà đưa ra đối với chàng cũng lợi nhiều hơn hại, tất nhiên phải tiếp nhận mới phải.

Thế là tâm niệm chuyện động, ngoài miệng chàng chậm rãi đáp:

- Tống Thiên Hành cũng đồng ý tiếp nhận!

Vừa nói vừa đưa thanh Kim Xà nhuyển kiếm trả lại cho Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang.

Giọng nói thần bí lại nói tiếp:

- Tốt! Đa tạ sự hợp tác của nhị vị, Công Dã Tử Đô, chúng ta đi được rồi!

Công Dã Tử Đô nghiêm giọng nói:

- Người đi trước, lão phu lập tức theo sau!

Giọng nói thần bí lại tiếp:

- Tống đại hiệp, quân tử không nghe lén việc riêng của người, mong đại hiệp chớ làm khó lão thân!

Quả thật Tống Thiên Hành có ý muốn theo dõi để biết rõ lai lịch của phụ nhân, nghe lời nói bất giác ngẩn người đáp:

- Đa tạ tiền bối cảnh tỉnh, Tống Thiên Hành xin phụng mệnh...

Sau khi bọn người Nhất Thống Môn rút đi, Kim Thang Bảo lo dọn dẹp tàn cuộc, bận rộn một lúc lâu mới xong.

Nhưng những việc này có người chấp sự các cấp lo liệu, Vân Thiết Thành cùng Vân Trung Phụng và Tống Thiên Hành ba người về đến Thính Đào Hiên thì lúc ấy đêm đã quá canh ba.

Đầu tiên Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang giao trả danh sách phản đồ lại cho Vân Trung Phụng, Vân Trung Phụng liền đưa sang cho Thiết lão.

Vân Thiết Thành nhìn lướt qua danh sách thấy có tới bốn mươi người. Ngoài hai vị Tứ Tinh hộ pháp Đường Uy, Thang Chấn và chấp pháp đường chủ Phạm Thiên Bằng cũng có tên, kỳ dư có chấp sự trung tâm thông tin, đến một số hương chủ, đường chủ, không ai mà ngày thường lão không cho rằng là phần tử trung trinh của bản bảo.

Thiết lão thấy bản bảo phát sinh biến cố liên tục lòng đã trầm trọng, thêm Tống Thiên Hành từ chức tổng quản, giờ lại nhìn thấy danh sách khác nào thêm dầu vào lửa, râu tóc dựng ngược, nhưng lão cố nén lửa giận nhìn sang Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang hỏi:

- Chu lão, bọn phản đồ đã bị bắt hết rồi?

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang gật đầu:

- Phải, ngoài mười lăm tên bị giết tại trận, kỳ dư đều bị bắt hết.

Vân Thiết Thành mắt lóe sát khí, trầm giọng nói:

- Hạc nhi, truyền lệnh xuống mời Vu Công Trực, Cổ Nam Sơn tạm thời kiêm nhiệm Thần Cơ chấp pháp đường đường chủ, toàn thể phản đồ lập tức xử trảm, bêu đầu thị chúng!

Vân Trung Hạc ứng tiếng lui ra.

Vân Thiết Thành thở dài, uể oải dựa người vào ghế thái sư, nhắm mắt không nói gì. Trong thoáng chốc nhân vật lãnh tụ võ lâm Nam thất tỉnh bỗng như già đi đến mười tuổi.

Tống Thiên Hành liếc nhìn Vân Trung Phụng hội ý, thấp giọng nói:

- Đêm đã khuya, xin tứ tiểu thư đưa lệnh tôn về phòng an nghỉ.

Vân Thiết Thành mở mắt ra ngồi thẳng dậy nói:

- Không, lão đệ, ta còn phải đàm đạo một lát.

Tống Thiên Hành mỉm cười thành khẩn:

- Thiết lão, vất vả nửa đêm rồi, xin cũng nên nghỉ ngơi...

Vân Thiết Thành mỉm cười ngắt lời:

- Lão khiếu từng tuổi này còn chưa nói đến nghỉ ngơi, lão đệ ngươi lại đòi nghỉ ngơi sao?

Tống Thiên Hành chưa biết phải nói sao cho phải thì Thiết lão trầm sắc mặt hỏi:

- Lão đệ, ngươi... ngươi thật muốn bỏ ta mà đi sao?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Thiết lão hiểu lầm dụng ý của Tống Thiên Hành rồi.

Vân Thiết Thành phẫn chấn tinh thần:

- Hiểu lầm? Vậy ra lão đệ từ chức trước mặt mọi người là giả sao?

Tống Thiên Hành lắc đầu cười khổ nói:

- Việc từ chức trước mặt mọi người không phải giả, nhưng Tống Thiên Hành còn trách nhiệm với Kim Thang Bảo, hơn nữa trong khi đại cuộc còn chưa ổn định, niềm cừu hận của Hoa Lộng Ảnh còn chưa tan thì đối với sự an nguy của quý bảo Thiên Hành tất phải có an bài thỏa đáng.

Thiết lão kích động choàng tay qua nắm vai Tống Thiên Hành lắc lắc, nói:

- Thiên Hành, hảo ý của người lão khiêu không tiện nói gì hơn, đành phải ghi khắc trong tâm khảm.

Mấy lời nói đơn giản của lão, xưng hô đổi từ “lão đệ” sang “Thiên Hành” đủ thấy trong lòng lão kích động đến độ nào.

Tống Thiên Hành cười nói:

- Thiết lão, đó là bổn phận làm người trong võ lâm, Thiết lão không nên nói vậy khiến Thiên Hành thêm hổ thẹn.

Nét tươi cười của lão trong chốc lát đã chuyển sang trầm trọng nói:

- Thiên Hành, lão khiêu biết người mang trọng trách trong người, bản thân hệ trọng đến kiếp vận võ lâm, bởi vậy người từ chức tổng quản bản bảo chẳng qua không muốn liên lụy đến bản bảo mà thôi.

Dừng lời, lão thở dài rồi từ từ tiếp:

- Kỳ thực nếu bản bảo không có người thì coi như tiêu tan như bọt nước nội đêm nay. Người làm như vậy tuy là nghĩa cử trượng phu, tâm trường hiệp nghĩa, nhưng lão phu ta làm sao an tâm cho được.

Tống Thiên Hành cười buồn:

- Thiết lão...

Vân Thiết Thành khoát tay ngắt lời chàng:

- Thiên Hành, hai tiếng “Thiết lão” do người nói ra thật lão khiêu không dám nhận. Thiên Hành, nếu người không cho rằng lão khiêu trào cao thì...

Nói đến đây không biết vô tình hay cố ý, lão liếc nhìn sang ái nữ một cái rồi ý nhị tiếp lời:

- Thì tạm thời gọi ta bằng hai tiếng lão ca!

Vân Thiết Thành đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “tạm thời”, thì ra lão còn có ý tứ gì khác nữa đây!

Tống Thiên Hành tựa như không nhận ra ý tứ của lão, cười ha hả nói:

- Lão ca ca đã dạy như vậy, Tống Thiên Hành cung kính không bằng tuân lệnh!

Gọi người ta là “lão ca” mà xưng tên chứ không xưng hai tiếng “tiểu đệ”, nghe qua thấy có vẻ không thuận lắm, nhưng kỳ thực thân thiết vô cùng.

Lúc này Tống Thiên Hành đã lấy Kim Long Lệnh, vật đại diện quyền lực của Kim Thang Bảo ra...

Vân Thiết Thành giữ tay Tống Thiên Hành cười lớn nói:

- Thiên Hành, lão ca ca cũng đang nghĩ đến món vật này, người không cần trả lại cho ta nữa, cứ giữ lấy coi như là một vật kỷ niệm.

Tống Thiên Hành sửng sốt nói:

- Nhưng đây là lệnh phù hiệu lệnh cho quần hào Nam thất tỉnh, lão ca ca...

Vân Thiết Thành đưa mắt nhìn chiếc vòng kim hoàn trên ngón áp úp bên tay trái Tống Thiên Hành nói:

- Thiên Hành, lệnh phù hiệu lệnh võ lâm Nam thất tỉnh so với “Nhị Tướng Kim Hoàn” hiệu lệnh cao thủ bát đại môn phái của người so ra có đáng gì!

Thì ra chiếc nhẫn kỳ hình trên ngón tay của Tống Thiên Hành tên là “Nhị Tướng Kim Hoàn”. Nguyên thủ pháp ám khí vô thượng của Thanh Hư thượng nhân “Nhị Tướng Quy Nguyên” sử dụng Nhị Tướng Kim Hoàn, uy lực vô biên, một khi đã phóng ra địch nhân không chết tất cũng bị thương, trừ phi công lực của đối phương cao thâm hơn người sử dụng mấy bậc mới hồng tránh khỏi!

Lúc Thanh Hư thượng nhân hành đạo giang hồ rất ít khi dùng đến nó, cho dù vậy, cái tên “Nhị Tướng Kim Hoàn” vẫn truyền khắp giang hồ khiến quần hào nghe danh vỡ mật.

Tống Thiên Hành phen này sửng sốt thật sự, giật mình nói:

- Lão ca ca cũng...

Chàng vốn định nói “Lão ca ca cũng nhận ra Nhị Tướng Kim Hoàn?”, nhưng lời chưa nói hết bỗng nhớ ra nói như vậy chẳng khác nào chê người kiến văn cô lậu.

Trong lúc túng thế chàng vội cười chữa thẹn, nói:

- Kỳ thực, đây là Tống Thiên Hành dùng dư danh của gia sư, nói ra càng thêm hộ thẹn!

Vân Thiết Thành quả không hổ là tay lão luyện giang hồ, đối với lời nói thất lễ của đối phương lão làm như không nghe thấy, mỉm cười nói:

- Thiên Hành! Người không cần tự khiêm như vậy, đối với lệnh phù tối thượng võ lâm như vậy thì chỉ một mình lệnh sư Lý tiền bối mới đáng tiếp thụ, cũng chỉ có một mình lão đệ người mới xứng đáng kế thừa, đừng nói đến những việc khác, chỉ nội một thành công của lão đệ ở bản bảo trong đêm nay thật không ai làm nổi. Nói ra lão đệ đừng cười, lúc trước khi lão đệ lập kế “Thâu thiên quán phạt” với “Thỉnh quân nhập ông” yêu cầu lão ca tạm thời lánh mặt để thúc đẩy đối phương mau chóng hành động, quả thật lúc đó ta có chút nghi ngờ hiệu quả của nó. Nhưng bây giờ sự thật đã chứng minh...

Tống Thiên Hành mỉm cười ngắt lời:

- Đủ rồi lão ca ca, người quá khen càng lúc càng khiến Thiên Hành thêm hổ thẹn.

Vân Thiết Thành nhét Kim Long lệnh trở vào tay Tống Thiên Hành, nghiêm mặt nói:

- Thiên Hành! Về danh nghĩa người không còn là tổng quản của bản bảo nữa, nhưng thực tế không những người vẫn còn là tổng quản của bản bảo, thậm chí còn là bảo chủ danh dự của bản bảo nữa. Lão ca ca đã già yếu rồi, thực lực của bản bảo nay đã không còn được như xưa, nhưng trong đại nghiệp trừ ma vệ đạo của võ lâm, nhất định cũng giúp ích được phần nào, tuy không đánh đấm gì được nhưng ít ra cũng có thể truyền tin hoặc giả nghi binh v.v. Lão đệ thấy thế nào?

Tống Thiên Hành cầm tay Kim Long lệnh sắc mặt lộ vẻ khó xử vô cùng, chưa kịp nói gì thì Vân Trung Phụng đã thở dài nói:

- Phụ thân, Tổng đại hiệp đã không coi Kim Long lệnh ra gì thì phụ thân hà tất phải ép uổng làm chi...

Ngán thay cho miệng lưỡi của nữ nhân! Chỉ mấy lời nói của nàng còn nặng ký hơn những lời thuyết tràng giang đại hải của Vân Thiết Thành.

Vân Thiết Thành nhìn Tống Thiên Hành le lưỡi lắc đầu nói:

- Lão đệ, “Nữ Tô Tần” nhà ta nổi giận rồi, người coi làm sao đó thì làm!

Tống Thiên Hành thầm kêu khổ, đang tìm lời thoái thoát thì Vân Trung Phụng đã u oán nói:

- Phụ thân sao lại nói vậy! Người ta đã là vũ nội kỳ tài, nữ nhi dù có gan lớn bằng trời cũng không dám giận với người.

Tống Thiên Hành cố gượng cười nói:

- Tứ tiểu thư, Tống Thiên Hành thân mang sứ mệnh, đành phải tạm thời...

“Tạm thời” làm sao? Chàng biết rõ bởi chàng bỏ đi nên đối phương mới có ý giận, nếu cứ sự thật nói hết ra thì trở thành càng vẽ càng lấm lem ra vậy!

Nhưng Vân Trung Phụng tuy phận nữ nhi nhưng có cái khí khái của bậc nam nhi, nên không ngại gì thừa nhận, trong lúc Tống Thiên Hành lúng túng chưa biết nói tiếp như thế nào thì nàng đã cau mày cười nhẹ nói:

- Không cần giải thích nữa, Kim Thang Bảo chỉ là đầm nước cạn, mà Tổng đại hiệp là rồng giữa loài người, tất không thể ở nơi nước cạn, việc Tổng đại hiệp không thích ở đây tiểu nữ đã biết từ lâu, có điều không ngờ rằng Tổng đại hiệp lại bỏ đi nhanh như vậy. Nhưng đây là tự do cá nhân của mỗi người, Vân Trung Phụng dù không biết điều tới đâu cũng không thể trách cứ người, có điều chiếc Kim Long lệnh này...

Tống Thiên Hành mỉm cười ngắt lời:

- Tứ tiểu thư, Tống Thiên Hành kính cẩn thụ giáo, chiếc tín phủ này xin mạn phép nhận lãnh.

Vân Thiết Thành cười thầm trong bụng, đứng dậy vỗ vỗ vai Tống Thiên Hành cười nói:

- Lão ca ca ra ngoài xem mọi người thu dọn xong chưa, hai người cứ đàm luận...

Vân Trung Phụng cũng đứng nhanh lên nói:

- Phụ thân, Phụng nhi cũng đi với người.

Quay đầu nhìn Tống Thiên Hành mỉm cười lạnh nhạt nói:

- Đa tạ Tổng đại hiệp đã hạ cố thân nhận Kim Long lệnh, đêm đã khuya, tiểu nữ xin cáo từ.

Vân Thiết Thành còn đang ngẩn người thì Vân Trung Phụng đã kéo tay lão bước ra ngoài.

Tống Thiên Hành đưa mắt nhìn theo bóng cha con Vân thị khuất sau cánh cửa, bất giác thở dài...

Lòng chàng đang nhẹ nhõm hay nặng nề? Không ai biết, có lẽ chỉ một mình chàng biết được mà thôi.

Trời tờ mờ sáng, không, trước lúc tờ mờ sáng, cái khoảng thời gian tối tăm lạnh lẽo nhất của đêm.

Trên đỉnh tháp chuông cao bảy tầng của Kim Thang Bảo một bóng người cô độc, lạnh lùng đứng dưới sương đêm, một dáng người kiều diễm, tóc xõa ngang vai, tà áo lụa khe khẽ lay động trước gió khuya.

Nàng đứng đó, ngẩng đầu nhìn ánh sao lấp lánh trong khoảng không vô tận của trời đêm, không nói năng cử động, nếu không có những ngọn gió thỉnh thoảng lay động tà áo nàng thì e rằng người ta có thể lầm tưởng đó là một pho tượng mỹ nhân.

Nàng là ai? Nàng chính là hạt minh châu của Kim Thang Bảo bảo chủ Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành, tứ tiểu thư Vân Trung Phụng.

Là nàng, nhưng sao đêm khuya không ngủ lại một mình hứng sương khuya giá lạnh trên đỉnh tháp chuông?

Thật lâu, thật lâu sau bỗng nàng giậm chân, hừ lạnh nói:

- Hừ, bộ tưởng ngon lắm sao...

Lúc ấy một tiếng thở dài ảo não từ xa vọng đến, nghe sao mà u oán, sao mà thê lương!

Vân Trung Phụng giật mình kinh hãi, đưa mắt nhìn ra tứ phía. Bỗng một giọng ngâm trong trẻo nhưng đượm âm sắc thê lương theo gió đưa tới:

Duyên nhân đa hê!

Thùy đắc tự trường đình thu!

Thu nhược hữu tình thi!

Hựu khởi hội thanh thanh nhược thử...

(tạm dịch là: gặp nhiều người có ai hơn được cây mọc trước đình, nếu cây cũng có lòng, làm sao còn xanh tươi được như vậy.)

Vân Trung Phụng mới thở dài vì giọng ngâm như nói đúng tâm sự nàng, bỗng thoáng hoa mắt thì trước mặt nàng đã có thêm một thanh y phụ nhân dáng người tuyệt đẹp.

Thanh y phụ nhân này có thể vượt qua vòng giới bị thâm nghiêm của Kim Thang Bảo, lại đến ngay trước mặt Vân Trung Phụng không bị phát giác thì một thân võ công của người này không cần phải nói cũng có thể tưởng tượng được.

Vân Trung Phụng là người thông minh linh lợi, nàng biết nếu đối phương là địch thì với bản lĩnh của nàng dù trốn chạy hay hô hoán cũng vô ích nên nàng an nhiên chú mục nhìn đối phương lẳng lẳng không nói lời nào.

Thanh y phụ nhân chậm rãi nói:

- Phụng cô nương, cô nương quả thật trầm tĩnh hơn người.

Dừng một chút thanh y phụ nhân tiếp lời:

- Lúc nãy cô nương nói ai tưởng ngon lắm sao?

Vân Trung Phụng không chút khách sáo hỏi lại:

- Việc đó có liên quan gì đến người?

Thanh y phụ nhân thở dài nhỏ nhẹ:

- Phụng cô nương, tính khí quật cường của cô nương thật giống với lão thân năm xưa. Ôi! Một người con gái bị mất mẫu thân thật là đáng thương! Cô nương tuy có một phụ thân tốt, nhưng thiếu lộ tâm sự trước mặt phụ thân làm sao tiện bằng mẫu thân phải không?

Mấy lời của thanh y phụ nhân như đánh trúng tâm sự Vân Trung Phụng, nàng không ngăn được tiếng thở dài u oán, cúi đầu lặng thinh.

Thanh y phụ nhân cất giọng từ tốn, hiền hòa nói:

- Theo chỗ lão thân được biết thì Tống Thiên Hành quả thật là một kỳ nam tử hiếm thấy trong võ lâm, nhãn quang của cô nương khá lắm, nhưng cô nương không nên làm mình làm mẩy, ta ngày trước cũng hay làm mình làm mẩy không những đánh mất đi hạnh phúc cả đời mình mà còn làm liên lụy đến người khác phải ôm hận chung thân. Phụng cô nương! Cô nương có hiểu ý ta nói không?

Vân Trung Phụng không đành được kính động, thân hình nàng khẽ run lên, ngẩng mặt lên run giọng nói:

- Tôn... tôn giá là ai? Tại sao lại nói với tiểu nữ những lời này?

Phụ nhân lắc đầu, tấm sa che mặt khẽ lay động, nói:

- Ta là ai tạm thời không nên hỏi, sẽ có một ngày cô nương sẽ biết, còn việc tại sao lại nói với cô nương những lời ấy, đương nhiên là ta muốn tốt cho cô nương, đồng thời cũng không ngần ngại nói cho cô nương hay là ta sẽ cố hết sức mình giúp cô nương hoàn thành tâm nguyện, nhưng sự giúp đỡ của người ngoài chỉ có thể giúp được một phần chứ không thể quyết định, mấu chốt để dẫn đến thành công nằm trong tay cô nương, bởi vậy phải nhớ rõ lời ta nói lúc này, không được hành động để thỏa mãn lòng tự ái, hiểu chưa?

Vân Trung Phụng gật đầu mà như người mất hồn, thanh y phụ nhân nói tiếp:

- Bây giờ ta nói đến việc chính, cô nương mau báo chóng thông báo cho Tống Thiên Hành rằng Nhất Thống Môn chủ đã nghi ngờ bọn Hắc Bạch Song Sát, Thiên Đài Song Kiệt cùng Vũ Văn Ngao năm người đã cấu kết với người ngoài và quyết định sáng sớm xử tử năm người họ. Ta có thể tự mình cứu bọn chúng, nhưng để Tống Thiên Hành có cơ hội thi ân thu dụng năm người nên mới để cho hấn cơ hội, cô nương báo hấn trước giờ thìn, dẫn theo Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang đến cánh rừng phía sau Ngũ Gia thôn cách đây chừng mười dặm, không được chậm trễ, đồng thời dặn hấn rằng theo thiển ý của ta chỉ được cứu người, không được làm khó Nhất Thống Môn chủ. Xong rồi, cô nương đi đi...

Vân Trung Phụng chớp mắt cười hỏi:

- Tiền bối, mấy lời này tiểu nữ phải nói là ai nói đây?

Thanh y phụ nhân cười nói:

- Phụng cô nương, cô nương chỉ cần tả dáng mạo ta cho Tống Thiên Hành nghe, hấn nhất định sẽ tin lời.

Vân Trung Phụng cung kính đáp:

- Được rồi, văn bối tuân mạng.

Thanh y phụ nhân tiếp lời:

- Đi nhanh đi Phụng cô nương, mạng sống của năm con người không phải là việc nhỏ, lại có ảnh hưởng đến năm tay trợ thủ đắc lực của ý trung nhân của cô nương càng không phải là chuyện chơi.

Vân Trung Phụng chợt cảm thấy mặt nóng bừng, cúi đầu “ạ” nhỏ một tiếng, một mùi

hương thoang thoảng theo gió đưa lại, chừng ngẩng mặt lên thì thanh y phụ nhân đã mất tung.

Vân Trung Phụng trong giờ khắc này tâm tình phức tạp dị thường, đối với lời hứa của thanh y phụ nhân đương nhiên nàng vui mừng khôn xiết, nhưng đối phương đã nói rõ ràng, việc trai gái thì sự giúp đỡ của người ngoài chỉ giúp được một phần nhỏ... Vậy nên hảo sự giữa nàng và Tống Thiên Hành cho đến giờ phút này chưa có gì đáng lạc quan...

“Một người con gái mất mẹ thật đáng thương, tuy cô nương có một phụ thân tốt, nhưng thổ lộ tâm sự trước mặt phụ thân sao tiện bằng trước mặt mẫu thân...”

“... Lão đệ, người tạm thời gọi ta một tiếng lão ca...”

Giọng nói êm ái như từ mẫu của thanh y phụ nhân và lời nói ẩn ý tế nhị của Vân Thiết Thành lần lượt hiện về văng vẳng bên tai...

Một lúc lâu, nàng cúi đầu lẩm bẩm:

- Không! Ta không đáng thương, ta có một người cha thấu hiểu nhân tình như một người mẹ hiền, ta may mắn lắm, nhưng... chàng... chàng nhất định rời bỏ chốn này... Ta... ta nhất định tìm cách nào theo chàng, ta sẽ cùng chàng phiêu bạt giang hồ.

Giọng nàng phiêu điều, trầm buồn:

- Mẫu thân! Người có linh thiêng xin phù hộ cho hài nhi...

Có lẽ lời khấn cầu của nàng thấu động thiên linh, khi vừa dứt lời bỗng thấy Tống Thiên Hành sững sờ trước mặt nàng.

Vân Trung Phụng thấy tim đập rộn ràng, gương mặt ngạc nhiên nhìn Tống Thiên Hành hỏi:

- Tống tiên sinh, người cũng chưa...

Trong lúc gấp gáp thần trí không được tỉnh táo, Vân gia “Nữ Tô Tần” suýt chút nữa đã nên câu “người cũng chưa an giấc”

May mà nàng kịp thời nhận ra sự đường đột trong lời nói nên nuốt xuống hai tiếng “an giấc” đã đến bên môi, nhưng dù nói chưa hết lời, ý tứ đã trọn, hơn nữa chữ “cũng” nàng dùng ở đây đặc biệt có tác dụng làm nổi bật câu nói dở!

Bởi vậy trong nhất thời nàng thẹn đến đỏ mặt tía tai, ấp úng một hồi rồi cúi đầu nín lặng.

Tống Thiên Hành thông minh tuyệt đỉnh lẽ nào lại không hiểu được hàm ý trong câu nói của đối phương, huống hồ chàng cũng đồng tâm sự, trần trọc mãi không ngủ được.

Nhưng những vấn đề tế nhị này nói ra thật thẹn đến chín người, chàng làm sao nói ra cho được.

Đành phải nói trở đi:

- Tứ tiểu thư, Tống Thiên Hành thấy trên đỉnh tháp chuông có hai bóng người thấp thoáng, sợ có kẻ địch thâm nhập nên mới vội vàng đến xem thử, thì ra lại gặp tứ tiểu thư ở đây...

Kỳ thực, lúc thanh y phụ nhân còn ở đây chàng chưa chú ý tới, đến sau mới thấy bóng dáng Vân Trung Phụng thấp thoáng xa xa, nhưng chàng nói như vậy chẳng qua để kiếm cớ mà thôi.

Nhưng khi chàng mượn cớ xong thì Vân Trung Phụng cũng nghĩ ra một cái cớ cho nàng:

- Phải, lúc này có một vị tiên bối kỳ nhân kêu ta đến đây...

Tống Thiên Hành thầm kêu khổ, tuy nhiên ngoài mặt vẫn làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Người đó là ai?

Vân Trung Phụng đáp lại:

- Người không chịu để lộ danh tánh!

- Vậy người ấy gọi tứ tiểu thư đến đây chắc phải có việc gì quan trọng lắm?

Vân Trung Phụng gật đầu đáp:

- Rất quan trọng, và cũng rất cấp bách...

Tiếp đó nàng mang dáng dấp của thanh y phụ nhân miêu tả sơ lược, đồng thời những lời dẫn dò của bà kể lại cho Tống Thiên Hành nghe, sau đó nàng thở dài buồn buồn hỏi:

- Tống tiên sinh, người ấy là ai? Tống tiên sinh có biết người ấy?

Tống Thiên Hành lắc đầu cười khổ đáp:

- Điều Tống Thiên Hành biết được cũng giống như tứ tiểu thư vậy!

Vân Trung Phụng hơi cảm thấy thất vọng hỏi lại:

- Như vậy... tiên sinh có đi không?

Tống Thiên Hành quả quyết:

- Đương nhiên phải đi rồi!

Tống Thiên Hành ngược mặt nhìn trời thấy phương đông đã hiện lên trắng mờ mờ, đoạn tiếp lời:

- Bây giờ đã là giao thời giữa giờ dần và giờ Mão, cách giờ Thìn còn hơn một thời thần nữa, khoảng cách mười dặm chỉ trong khoảnh khắc, thời gian hãy còn nhiều...

Mấy lời này Tống Thiên Hành vốn tự nói với mình, nhưng với Vân Trung Phụng trong lòng sẵn có ý riêng, lầm tưởng Tống Thiên Hành nói như vậy là có ý sâu xa, nàng liền tự nhủ:

- “Phải rồi, thời gian hãy còn nhiều, ta phải thử thăm dò ý tứ của chàng thế nào...”

Nhưng tâm niệm chưa dứt thì đã nghe Tống Thiên Hành dụ giọng nói:

- Gió lạnh sương nhiều, tứ tiểu thư sớm quay về nghỉ ngơi.

Vân Trung Phụng nghe nói mà ứa gan, nghiêng răng mắng thầm:

- “Người đúng là người lòng dạ sắt đá, đến nước này mà còn giả bộ ngây ngô...”

Nhưng ngoài mặt nàng vẫn làm tỉnh như không, nàng nhớ đến lời cảnh cáo của thanh y phụ nhân, chậm rãi đáp:

- Đa tạ Tống tiên sinh quan tâm, trời đã sắp sáng rồi, hơn nữa bình thường ta cũng dậy sớm lắm.

Tống Thiên Hành trong lòng mâu thuẫn vô cùng, một mặt chàng muốn nhân cơ hội này lưu lại nói với Vân Trung Phụng vài câu, một mặt hối hận sao lúc này không mượn cớ gấp đi cứu người mà rút lui cho sớm.

Nhưng thực ra muốn nói với nàng vài câu thì chàng không biết nói gì và không biết bắt đầu từ đâu, còn muốn rút lui thì đã không còn cơ hội nữa rồi. Trong thế tiến thoái lưỡng nan

chàng đành dựa theo lời đối phương nói lảng đi:

- Phải, không khí của buổi sớm đặc biệt thanh khiết, nhất là trên đỉnh tháp cao như vậy, lại càng khiến cho người ta sảng khoái tinh thần, tứ tiểu thư...

Vân Trung Phụng liếc nhanh Tống Thiên Hành một cái, hạ giọng nói:

- Tống tiên sinh, tối qua ta lỡ lời thất lễ, thật ái náy không yên...

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tống Thiên Hành không để ý đến chuyện đó đâu, bởi vì người ta ai ai cũng có lúc tinh thần không được khỏe, mà đã không khỏe thì hay cáu, hơn nữa việc tối qua thực sự cũng do Tống Thiên Hành không phải, ta cố chấp, ta không biết phải trái, ta...

Vân Trung Phụng mỉm cười, bình tĩnh ngắt lời chàng:

- Tiên sinh nói vậy thật khiến tiểu nữ trong lòng bất an... Tống tiên sinh định lúc nào rời bảo?

Tống Thiên Hành cười cười nói:

- Ta nghĩ trong vòng ba ngày sẽ sắp xếp xong vấn đề an toàn cho quý bảo, nên việc rời khỏi quý bảo nhanh nhất là ba ngày sau.

Vân Trung Phụng hỏi:

- Trạm đầu tiên của hành trình là Kim Lăng?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Phải!

Ánh mắt sâu thẳm của nàng nhìn thẳng vào mặt Tống Thiên Hành hỏi:

- Tống tiên sinh, mai sau không biết người có còn trở lại Kim Thang Bảo?

Sóng mắt của nàng biểu hiện tình ý rõ ràng quá, nét buồn cũng mênh mông quá...

Ánh mắt Tống Thiên Hành vừa chạm phải sóng mắt nàng bất giác tim đập như trống làng, chàng vội vàng nhìn ra nơi khác tránh ánh mắt này, hít một hơi khí lạnh, trầm tĩnh tinh thần đoạn nghiêm nghị nói:

- Chỉ cần thời gian cho phép, Tống Thiên Hành nhất định sẽ trở lại, hơn nữa chưa nói đến trách nhiệm của Tống Thiên Hành với quý bảo, chỉ nội ân tri ngộ của lão bảo chủ với tiểu thư, Tống Thiên Hành trọn đời khó quên, nếu đi rồi không trở lại thì Tống Thiên Hành thật không biết điều.

Vân Trung Phụng thở ra nhẹ nhõm, cười tươi nói:

- Vậy là... ta yên tâm rồi, ta chỉ sợ tiên sinh bị cử chỉ vô lễ của ta đem qua dọa đến không dám quay lại nữa.

Vân gia “Nữ Tô Tần” quả là lợi hại, nàng không còn tự ái vật nữa, ngược lại tỏ ra ôn nhu hiền dịu vô cùng, có lẽ lời cảnh tỉnh của thanh y phụ nhân đã bắt đầu thâm nhập vào hành động và lời nói.

Tống Thiên Hành thuận gió kéo buồm tiếp lời:

- Không ngờ tứ tiểu thư lại coi trọng Tống Thiên Hành này như vậy!

Vân Trung Phụng cười rạng rỡ:

- Không phải Vân Trung Phụng có ý nghĩ xấu cho người, song Tống tiên sinh từng nói “ta

cũng là một người phàm...” bởi vậy ta không khỏi không lo ngại điều đó.

Tống Thiên Hành không biết vô tình hay cố ý, lời nói chàng bỗng như hơi có ý vị đưa đẩy:

- Chính vì Tống Thiên Hành là con người bình thường, cũng có đủ thất tình lục dục nên mới nói tứ tiểu thư không nên lo ngại điều ấy, e rằng quá thừa đi chẳng?

Lời nói nước đôi nhưng không làm mất đi vẻ tự nhiên, người thông minh hẳn tiếp như Vân Trung Phụng lý đầu lại không hiểu cái ý tại ngôn ngoại! Nàng tuy lòng mừng vô hạn nhưng cũng không thể không giữ thể diện nữ nhi, giả dò không hiểu nói:

- Lời nói của Tống tiên sinh ý tứ thâm trường, ta càng nghe càng thấy khó hiểu.

Tống Thiên Hành cười nhẹ giải thích:

- Tứ tiểu thư, người ta nói “*Lộ viễn tri mã lực, nhật cửu thức nhâm tâm*”, tạm thời tiểu thư “khó hiểu” một chút, tất có một ngày tiểu thư sẽ hiểu rõ ràng mình bạch.

Dừng một lát chàng tiếp lời:

- Được rồi, xin tứ tiểu thư về nghỉ ngơi, Tống Thiên Hành còn phải đi cứu người.

o O o

Ngũ gia thôn là một ngư thôn có chừng hơn chục nóc nhà, sau lưng là núi, trước mặt là hồ, đẹp như tranh vẽ, có thể sánh như thế ngoại đào nguyên.

Nhưng ai có thể ngờ được trong cánh rừng rậm rạp bên cạnh “thế ngoại đào nguyên” ấy có một trường mưa máu gió tanh sắp xảy ra.

Đầu giờ thìn!

Không khí trong rừng từng thanh khiết vô cùng, ánh dương quang buổi sáng sớm xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất thành những điểm sáng nho nhỏ, đó đây những bụi hoa dại nở rộ tỏa hương thơm nhẹ nhàng thoang thoảng, tiếng chim ríu rít chuyển cành, không khí yên lành thanh khiết.

Nhưng trong cái không khí yên lành đó lại có một cảnh đối ngược, đối ngược đến tàn nhẫn, trên mảnh đất trống rộng chừng nửa mẫu, quỳ thành hàng chữ nhất, năm nhân vật giang hồ là Vũ Văn Ngao, Soái Duy Thần, Úy Trì Quân, Trần Văn, Trần Vũ...

Năm người này vô luận trước kia ngang dọc giang hồ, hùng phong lẫm liệt đến đâu, nhưng giờ này người nào người nấy cúi đầu nín lặng, ra vẻ cam chịu của những tên tử tội chờ giờ hành quyết.

Cách năm người chừng một trượng, đệ nhất phó môn chủ Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng cùng hai vị hộ pháp Thuần Vu Khôn và Đồ Sĩ Quý sát vai đứng hàng ngang chờ đợi.

Trong rừng từng không khí yên lành, duy chỉ trên mảnh đất trống này thì không khí ngột ngạt khấn trương dị thường.

Cái Thế Hùng ngẩn mặt nhìn vầng thái dương, trên gương mặt nhuận hồng của lão lộ vẻ sốt ruột đợi chờ.

Đồ Sĩ Quý cười nịnh:

- Phó tọa... Môn chủ sao giờ này còn chưa đến?

Cái Thế Hùng trầm giọng:

- Môn chủ đã nói giữa giờ thìn sẽ đến đây, bây giờ mới đầu giờ thìn...

Đồ Sĩ Quý hơi cau mày nói:

- Phó tọa, cứ gì phải chờ đến giữa giờ thìn mới hành hình? Nơi đây cách Kim Thang Bảo trong gang tấc, vạn nhất có điều gì bất trắc không phải...

Cái Thế Hùng không dần được, hơi nặng giọng nói:

- Đồ hộ pháp, nơi này do môn chủ tác chủ, người hà tất phải lo lắng vô ích như vậy.

Đồ Sĩ Quý bị một vố ngậm tằm, không nói được gì hơn.

Ngay lúc ấy một trận gió nhẹ lướt qua, trong khoảnh đất bỗng xuất hiện một lão xú bà tóc trắng phiêu phiêu, mình mặc một bộ đồ đen kịt, tay chống quai trượng.

Lão bà này gọi là xú lão bà thật chưa đủ để diễn tả cái xấu của mụ.

Chỉ thấy mụ hai gò má nhô cao, trán dô, hai hốc mắt sâu hoắm, chiếc mũi bẹp dí, miệng to như chậu máu, môi dày lật ngược, cằm dài thườn thượt... Nói tóm lại ngũ quan trên gương mặt mụ có thể nói là không có món nào có thể xem là bình thường.

Mụ tuy xấu đến không dám nhìn, nhưng công lực của mụ thật kinh thế hãi tục. Chưa kể đến chiếc long đầu thiết trượng nặng đến năm chục cân trong tay mụ, chỉ nội một việc giữa ban ngày ban mặt mà đột ngột xuất hiện như quỷ thần trước bọn Cái Thế Hùng mà vẫn không một tên nào hay biết trước sự xuất hiện của mụ, cũng đủ thấy công lực mụ ghê gớm đến mức nào.

Bọn Cái Thế Hùng ba người nghe lạnh toàn thân, chưa kịp cất tiếng hỏi bỗng nghe tiếng gió lộng ào ào, bóng đổ thấp thoáng, một mùi u hương phảng phất, bên cạnh lão xú bà đã có thêm một vị hồng y cô nương. Kinh trang màu đỏ, áo khoát màu đỏ, trên mái tóc huyền của nàng nổi rõ chiếc kẹp tóc hồ điệp đỏ chói, dưới chân mang một đôi hài đỏ, mảnh sa che mặt màu đỏ, thanh kiếm trên vai nàng phát phơ một chùm tua màu đỏ... Nói tóm lại toàn thân nàng cái gì có thể màu đỏ được là không thể có màu khác, trông nàng giống như một trái ớt chín, đỏ đến chói mắt khiến người không dám nhìn lâu.

Nhưng đằng sau mảnh sa che mặt màu đỏ ấy ẩn hiện một gương mặt đẹp tuyệt thế, lại cùng với thân hình thon nhỏ yếu điệu trong bộ kinh trang bó sát, quả là một trang quốc sắc thiên hương!

Hai người này một già một trẻ, một xấu một đẹp, tạo thành một cảnh đối nghịch khiến bọn Cái Thế Hùng ngẩn người quên mất sự xuất hiện đột ngột cùng khinh công tuyệt thế của họ.

Thật lâu sau Cái Thế Hùng mới hơi giật mình, cất tiếng hỏi:

- Hai vị phải chăng cố ý đến nơi này chăng?

Lão xú bà đảo đôi mắt nhỏ như hạt đậu một vòng hỏi lại:

- Không cố ý thì không đến được sao?

Cái Thế Hùng nhìn thẳng vào đối phương nói:

- Người ta nói “*Phong nguyệt vô kim cổ, lâm tuyền bất chủ tâm*” Danh sơn trại thủy trong

thiên hạ ai ai đều có thể thưởng ngoạn, có điều...

Lão xú bà hừ lạnh ngắt lời:

- Đã biết nói như vậy sao còn dài dòng làm chi?

Cái Thế Hùng cười nhạt nói:

- Có điều hiện tại tình huống hơi đặc biệt vì bản môn có chút việc riêng cần phải giải quyết tại đây, nên... nếu các hạ không phải cố ý tìm đến, mong rằng...

Lão xú phụ lại hừ lạnh ngắt lời:

- Mong rằng lão bà ta tránh mặt đi là hơn, phải không?

Cái Thế Hùng hơi khiếp sợ nói:

- Không dám! Không dám! Mong các hạ lượng thứ cho!

Lão ma này khách sáo khác thường, lâu nay đối với người có khi nào thấy thái độ của hắn như vậy đâu. Lão khiếp vía trước uy lực của lão xú bà? Hay lão không muốn sinh chuyện rắc rối nên xuống nước cầu an?

Nhưng khéo một điều là lão càng xuống nước nhỏ thì lão xú phụ lại càng ngang tàng, mụ nhếch đôi môi dày cộp cố thể hiện một nụ cười nói:

- Đất này các người đã mua rồi sao?

Tượng đất cũng còn chút hơi bùn, hà huống đây là Cái Thế Hùng trước nay quen thói nhìn người bằng nửa con mắt! Chỉ thấy lão biến sắc trầm giọng hỏi:

- Các hạ chủ tâm đến kiếm chuyện?

Lão xú phụ hất mặt nói:

- Phải rồi sao?

Cái Thế Hùng nghiêng răng nói dần nộ hỏa:

- Bản môn định trừng trị môn đồ ở đây...

Lão xú bà lại nở một nụ cười còn khó coi hơn người ta khóc, nói:

- Quý môn là môn phái nào vậy?

Cái Thế Hùng buông gọn:

- Nhất Thống Môn!

Lão xú phụ mặt tỉnh như không nói:

- Tên nghe kêu quá! Có điều lão bà này chưa nghe qua lần nào.

Hơi dừng lời, mụ quay sang hồng y thiếu nữ này giờ vẫn đứng yên bên cạnh hỏi:

- Tranh nhi, ngươi có nghe qua chưa?

Hồng y thiếu nữ cất giọng oanh vàng nói:

- Bà bà, “Nhất Thống Môn” là do Công Dã...

Lão xú phụ vỗ chát lên chiếc trán vồ nói:

- A, bà bà thật lú lẫn quá rồi, mới tối qua người có nói cho nghe mà bây giờ đã quên mất.

Mụ quay sang Cái Thế Hùng lạnh lùng nói:

- Đã là phản đồ của Công Dã Tử Đô chắc không phải người xấu. Lão bà ta vốn chỉ đi ngang nơi đây, nhất thời hiếu kỳ mà dừng lại xét hỏi, giờ thì ha ha ha... vụ này lão bà ta nhất

định nhúng tay can thiệp rồi!

Cái Thế Hùng biến sắc trầm giọng nói:

- Các hạ có biết cái hậu quả của việc can thiệp vào việc thanh lý môn hộ của thiên hạ chẳng?

Lão xú phụ cười nói:

- Lão bà ta không cần biết cái quy củ khổ gió gì, lại càng không sợ bất kỳ hậu quả nào.

Đồ Sĩ Quý lúc này bị một vố đau, uất khí tràn hông giờ được dịp phát tiết:

- Xú bát quái, người tưởng bọn ta sợ người sao?

Lão xú phụ mặt lạnh như tiền, con mắt nhỏ như hạt đậu của mục tóa hàn quang, tả thủ giơ lên chỉ Đồ Sĩ Quý, rít lên:

- Chưởng má!

Nói ra thật khiến người khó tin, hữu thủ của Đồ Sĩ Quý theo cái giơ tay của lão xú phụ cũng giơ lên, “bốp!” một tiếng, tát lên mặt mình một cái như trời giáng, má bên phải của lão lập tức sưng phù lên, bên mép một dòng máu tươi chảy xuống ròng ròng, xem ra cái tự tác của lão không nhẹ nhàng cho lắm.

Cách xa gần hai trượng mà có thể dùng thần công sai khiến đối phương tự đánh mình, một thân võ công của mục thần kỳ đến mức độ nào, không cần nói cũng tưởng tượng được. Không những người trong cuộc là Đồ Sĩ Quý hồn phi phách lạc, mà đến Cái Thế Hùng thân làm đệ nhất phó môn chủ Nhất Thống Môn cũng thấy lạnh mình.

Đồ Sĩ Quý định thần lại, càng nghĩ càng thấy đau, đau xác thịt đau tinh thần, thẹn quá hóa giận, lão gầm vang:

- Yêu phụ, lão phu thí mạng với người!

Vừa gầm vang lão vừa liều mạng tung người lên...

Cái Thế Hùng hét lớn:

- Đồ huynh khoan đã!

Lão xuất thủ nhanh như chớp, kéo ngược Đồ Sĩ Quý trở về nguyên vị.

Đồ Sĩ Quý nghiêng răng kèn kẹt, giậm chân kêu lên:

- Phó tọa...

Cái Thế Hùng đã dùng nhĩ ngữ truyền âm nói rót vào tai lão:

- Công lực của lão bà quái dị này cao thâm vô lượng, Đồ huynh, ta không được lỗ mắng, may mà môn chủ cũng sắp tới, cố gắng kéo dài thêm một ít thời gian rồi tính sau.

Lão xú phụ nhếch môi cười:

- Công phu như mèo ba chân mà cũng đòi giường vượt trước mặt lão bà, hừ, biết điều thì cút sớm cho rảnh mắt!

Cái Thế Hùng trầm giọng hỏi:

- Các hạ có thể cho biết danh hiệu chẳng?

Lão xú phụ hừ lạnh đáp:

- Hạng như người chưa đáng hỏi!

Đối phương là đệ nhất phó môn chủ Nhất Thống Môn mà đến danh hiệu của một người

cũng không xứng hởi tới, thật làm sao nhịn được.

Ai không nhịn được nhưng Cái Thế Hùng thì được, lão bình tĩnh hởi:

- Các hạ cố ý lăng nhục người?

Lão xú phụ nghênh mặt đáp:

- Cứ cho là phải đi!

Mục quang mục như điện quét ngang mặt mọi người, nói:

- Các người nếu không chịu cam tâm cúp đuôi bỏ chạy thì cả ba nên liên thủ thử một phen cho biết!

Cái Thế Hùng cười âm lạnh:

- Các hạ quả là coi thiên hạ không bằng rơm rác!

Lão xú phụ cười lạnh lạnh nói:

- Coi thiên hạ không bằng rơm rác chính là các người, lão bà ta chẳng qua coi bọn lang xà các người không bằng rơm rác mà thôi!

Dừng lời, mục trầm giọng quát:

- Các người muốn đánh hay rút đi?

Một giọng nói sang sảng vang lên:

- Bà bà! Bà bà nổi giận với ai vậy?

Theo sau giọng nói, Tống Thiên Hành cùng Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nối tiếp nhau đáp xuống đường trường, nhìn lão xú phụ cung thân hành lễ:

- Tham kiến bà bà!

- Tham kiến Lý tiền bối!

Đến cả Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang mà còn tôn xưng mục là tiền bối thì thân phận của lão xú phụ này quả thật cao không biết đến đâu mà lường.

Một lão xú đã vô phương đối phó, giờ lại thêm một Tống Thiên Hành với Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, Cái Thế Hùng lúc này dở khóc dở cười, đặc biệt Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang vừa gặp mặt đã gọi lão xú phụ là “Lý tiền bối” làm lão sực tỉnh ngộ đồng thời không khỏi lạnh mình, tự mắng thầm:

- “Thật đáng chết! Lẽ ra mình phải sớm nhận ra mục sát tinh này mới phải!”

Vị “nữ sát tinh” này được Tống Thiên Hành gọi là “bà bà” cả Chu Chấn Bang còn phải gọi là tiền bối, lại khiến cho Cái Thế Hùng xõn tóc gáy, thật ra mục là ai mà có cái danh vọng kinh khiếp dường ấy?

Xụ lão phụ hướng về Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cách không vẫy tay một cái, một luồng kinh lực kinh nhân đỡ thân hình đang khom xuống của lão, miệng cười cười nói:

- Chu đại hiệp miễn lễ, lão thân không dám!

Quay sang Tống Thiên Hành con mắt to bằng hạt đậu của mục đảo một vòng nói:

- Tiểu tử, người mang một tên xú nam tử đến ni cô am, còn người hơn cả tháng lưỡi biếng mất dạng, hừ, người muốn giở trò gì đây?

Tống Thiên Hành cười gượng nói:

- Bà bà lượng thứ, Thiên Hành định tối nay cùng Vân bảo chủ đến vấn an các vị...

Xú lão phụ hừ lạnh một tiếng nói:

- Người thật khéo nói quá, lão bà ta vừa định tìm người vấn tội thì người cũng định tìm đến vấn an.

Tống Thiên Hành cung kính đáp lời:

- Lời nói của Tống Thiên Hành thật không có nửa chữ giả dối.

Xú lão phụ có vẻ hơi cười:

- Người mà dám nói hươu nói vượn trước mặt lão bà!... Ủa, tiểu tử người định đi đâu đó?

Tống Thiên Hành nhìn bọn Vũ Văn Ngao đang quỳ dưới đất nói:

- Tống Thiên Hành đến đây là vì năm người đang quỳ kia...

Xú lão phụ nhường đôi mày bạc lướt thưa ngất lời:

- Người nói sao?

Tống Thiên Hành đáp:

- Năm người này vì Tống Thiên Hành mà bị môn quy trừng trị, Tống Thiên Hành không thể thấy chết không cứu.

Xú lão phụ gật gù nói:

- Khá lắm, đã vậy thì người mang năm người ấy đi đi!

Cuồng ngạo! Mụ nào có coi bọn Cái Thế Hùng ra gì!

Cái Thế Hùng lúc này thật dở khóc dở cười, còn nổi giận thì không dám! Nhưng thực sự trước mắt cũng không thể giả câm giả điếc làm ngơ, đành cố gượng cười nói:

- Lý tiền bối...

Xú lão phụ hừ lạnh một tiếng nói:

- Người đã biết ta là ai rồi mà còn dám nhiều lời!

Cái Thế Hùng cười khổ:

- Tại hạ chức trách bên mình, đành phải mạo phạm hổ uy Lý tiền bối!

Xú lão phụ khen nói:

- Được! Khá lắm! Vậy thì lão bà ta vẫn một lời đó, ba người nhất loạt xuất thủ đi!

Cái Thế Hùng lắc đầu:

- Lý tiền bối hiểu lầm lời nói của tại hạ rồi!

Xú lão phụ hừ nhẹ hỏi:

- Vậy ý người là sao?

Cái Thế Hùng cố thu can đảm cao giọng nói:

- Ý của tại hạ là Lý tiền bối quy ẩn đã lâu, không hỏi tới việc giang hồ, nay xin tiền bối nương tay cho đừng khiến bọn tại hạ khó xử!

Xú lão phụ cười nhẹ:

- Không sai! Lão bà ta từ lâu đã không lý tới chuyện ân oán giang hồ, nhưng lần này đích thân ta gặp chuyện thì phải khác đi.

Cái Thế Hùng nhăn mặt nhúm mày, tỏ vẻ khổ sở nói:

- Lý tiền bối...

Xú lão phụ xua tay:

- Khỏi! Khỏi! Đừng có nói dai nhách như vậy. Coi như lần này bọn người xui xẻo gặp phải lão bà ta, lại càng không nên đụng đến tên tiểu tử Tống Thiên Hành, trong khi ta chưa đổi ý thì mau kéo đi cho rảnh nợ!

Cái Thế Hùng liền giải thích:

- Nếu vậy thì tại hạ phải ăn nói làm sao với tề thượng?

Xú lão phụ trợn mắt:

- Đó là việc của các người, sao lại hỏi ta... À, cứ nói với Công Dã Tử Đô là chính lão bà ta giữ người lại là được rồi.

Xú lão phụ vừa dứt lời thì một giọng cười sang sảng truyền tới:

- Thần thánh ở phương nào có gan dám giữ người của Nhất Thống Môn?

Đồng thời với giọng nói, bóng người cũng xuất hiện, hai bóng người nhẹ như lá đáp xuống đường trường. Một xông đến xú lão phụ, một xông đến Tống Thiên Hành.

Người xông đến bên Tống Thiên Hành chính là Nhất Thống Môn chủ Công Dã Tử Đô, vừa bổ xuống đầu Tống Thiên Hành một chưởng uy thế như núi đổ vừa hét lớn:

- Hành hình!

Bóng người chớp động, Công Dã Tử Đô và Tống Thiên Hành đã quấn lấy nhau.

Cái Thế Hùng như cắt được gánh nặng liền quát lớn một tiếng “tuân lệnh”, rồi cùng với Đồ Sĩ Quý, Thuần Vu Khôn xông tới bọn Vũ Văn Ngao năm người đang quỳ dưới đất.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cũng chớp động thân hình, chặn Cái Thế Hùng lại quát lớn:

- Lão bằng hữu, ta lại gặp nhau...

“Vạn Lý Phi Hồng” Vân Thiết Thành cùng Vân Trung Phụng cũng không biết đến từ lúc nào từ trong rừng tùng xông ra đón Đồ Sĩ Quý và Thuần Vu Khôn.

Đối với sự xuất hiện kịp thời của hai cha con Vân thị không những Tống Thiên Hành không thấy mừng mà ngược lại chàng phải lo lắng cho sự an nguy của họ, bởi đối thủ trước mắt đều là những ác ma thành danh trên giang hồ. Chàng định xông ra ngăn lại, nhưng Công Dã Tử Đô bám chàng sát quá, không còn hở được chút nào.

Máu nóng sôi trào, sát cơ trỗi dậy, chàng ngưng tụ đủ mười thành công lực định phát chưởng, nhưng...

Bên tai chàng bỗng nghe giọng nói truyền âm gấp rút:

- Tống đại hiệp hạ thủ lưu tình!

Tống Thiên Hành nghe tiếng kêu giật mình, chưởng lực chưa phát ra, đương nhiên Công Dã Tử Đô chưa hề hấn gì, trong khi đó cha con Vân thị đã lâm vào hiểm địa.

Vân Thiết Thành đối địch với Đồ Sĩ Quý còn miễn cưỡng giữ được thế quân bình, nhưng Vân Trung Phụng đối địch với Thuần Vu Khôn thì càng lúc càng thất thế, hiểm cảnh liên miên.

Vân Thiết Thành thấy ái nữ hiểm nguy, nhất thời phân tâm nên thế bình thủ đã nghiêng về phía Đồ Sĩ Quý. Lão bị thối lui liên tiếp.

Tống Thiên Hành cứ ngỡ người ở trong bóng tối truyền âm cho chàng sẽ kịp thời xuất thủ

phá giải trùng vây, nhưng thật lâu sau không thấy động tĩnh gì, ngược lại nguy cơ của cha con Vân thị càng lúc càng lớn. Tính mạng của bọn Vũ Văn Ngao đang chờ hành quyết cũng không thể không nghĩ tới.

Đang lúc tâm niệm xoay chuyển trong lòng, chàng đang định bất chấp lời thỉnh cầu của người bí mật kia, lập tức hạ sát thủ để kịp giải vây cho cha con Vân thị. Nhưng chàng chưa kịp hành động thì một bóng đỏ chớp động, vị hồng y cô nương kia đã xuất thủ.

Vừa vào vòng chiến nàng đã kêu lên:

- Tỉ tỉ, mau sang giúp lão bá bá một tay!

Vân Trung Phụng không kịp đáp ta, quay sang hồng y cô nương gật đầu cảm kích rồi tung người nhảy sang vòng chiến của Vân Thiết Thành với Đồ Sĩ Quý.

Áp lực tạm thời giảm xuống, Vân Thiết Thành phấn chấn tinh thần, cười ha hả nói:

- Phụng a đầu, cha con ta cố gắng một chút, nếu hợp lực hai người mà không thu thập nổi tên ma đầu này thì sau này Kim Thang Bảo làm sao còn dám nhìn mặt võ lâm đồng đạo.

o O o